వంకరటింకర ఓ!

సాయంత్రపు ఎండ ఏటవాలుగా బోగీలో కిటికీ పక్కనే కూచున్న నా మీద పడుతోంది. చలికాలం అవడం వల్ల ఎండలో దాదాపు వేడిమి లేదు. అయినా ఈ మాత్రం వేడిని కూడా సహించలేకపోతున్నా. మావారిని తలుచుకుంటూ వుంటే నాకు రక్తపోటు విపరీతంగా పెరిగిపోతోంది.

ఓ పక్షంరోజులు పుట్టింట్లో రెస్టు తీసుకుందామని నేను వెళ్తే, పట్టుమని పదిరోజులన్నా పూర్తికాకనే ఇంటి నుంచి ఉత్తరం - 'అమ్మా! నువ్వు వెంటనే రాకపోతే నాన్న 'ప్రకృతి వైద్యం'తో మా ప్రాణాలు పూర్తిగా తోడేస్తారు'. అని. అందుకే వెంటనే ఇలా ఈ రైలు ప్రయాణం!

"ఊరికే ఉన్న ప్రాణానికి ఉరి పెట్టుకోటం" - అంటారే సరిగ్గా అలాంటిదే మావారి తత్వం!

ఆయన ఒక్కరే ఉరి పెట్టుకుంటే "ఏదోలే" అని తప్పించడానికి ప్రయత్నించే అవకాశముంటుంది. ఊహూ... అలా కాదు. ఎదుటి వాళ్ళ తలల్ని కూడా ఇరికించాలని ప్రయత్నిస్తారు. అక్కడే వస్తుంది చిక్కంతానూ.

మావారికి కాస్త తీరుబడి దొరికిందా, ఏదో ఓ 'ఉపద్రవం' సృష్టించాలని ప్రయత్నిస్తుంటారు. ప్రస్తుతపు ఉపద్రవమే 'ప్రకృతివైద్యం'!

అసలు వారినని ఏం లాభం? నేను పుట్టింటికి వెళ్ళేటప్పుడే అమ్మాయిలిద్దర్నీ తీసుకు వెళ్ళాల్సింది - ఆ పిల్లలు నా మాట విని చస్తారా ఏమన్నానా? వాళ్ళ నాన్నకంటే రెండాకులు ఎక్కువ చదివినట్టు ఫోజు పెట్టి , చదువులు దెబ్బతింటాయన్నారు.

"ఏమండీ! తల చాలా నొప్పిగా వుంది" అంది నా ఎదురుగా కూర్చున్నావిడ-భర్తతో.

వాళ్ళిద్దరూ మంచి జంట అనిపిస్తోంది. అతనికి ముప్పయ్యి, ఆమెకి ఇరవయ్యొనిమిదీ సంవత్సరాలు ఉంటాయి. వాళ్ళ ఒక్కగానొక్క సంతానమేమో, ఐదేళ్ళ అబ్బాయి ఆమె ఒళ్ళో నిద్రబోతున్నాడు.

"తలనొప్పేగా, పోతుందిలే, ఏం జేస్తుంది?" అన్నాడతను చాలా మామూలుగా....

"మీరెప్పుడూ ఇంతే.... ఏ జబ్బు వచ్చినా మీదగ్గరున్న దివ్యఔషధం "ఏంజేస్తుంది" అన్నదేగా.. రాత్రి 'జ్వరం వచ్చింది' అని చెబితే ఇదే మాట అన్నారు. డాక్టరుకి చూపిద్దాం - మందులు ఇప్పిద్దాం అని ఏనాడూ తోచదు మీకసలు!" అంది జీరబోతున్న గొంతుతో.

నేను వారి వేపు చూడని దానిలా, కిటికీ గుండా ఎటో చూస్తూ ఉండిపోయేను.

"ఎందుకే అంత ఇదవుతావు... జ్వరం ఎందుకొస్తుందసలు? శరీరం హీటవుతోం దన్నమాట.... అప్పుడు ఆ హీటంతా బయటకు వచ్చేయడాన్నే 'జ్వరం' అంటాం. శరీరతత్వం తెల్సిన వైద్యులు ఏమంటారో తెలుసా! 'జ్వరం' అన్నది వచ్చిందంటే 'శరీరం విశ్రాంతి కోరుతోంది' అని తెలపడమట. అందువల్ల బాగా మంచినీళ్ళు తాగుతూ రెస్టు యివ్వడమే, మనం చెయ్యాల్సిందల్లా" అంటూ అతనలా చెబుతోంటే అదేదో గొప్ప సందేశాన్ని - నాకూ, మానవాళికీ అందిస్తోన్న ప్రవక్తలా అనిపించేడు.

"హూఁ - చాల్లెండి.....రోగాలొస్తే మీలాగా ఉపన్యాసాన్ని మందుగా యిచ్చి బాగుచేయటం ఎవ్వరికైనా చేతనవుతుందా?" అంటూ ఈసడింపుగా మెల్లగా అంది- గొణుగుతున్నట్టు.

నాకా క్షణంలో ఆమె రాక్షసిలాగూ, అతను దేవుడులాగూ కనిపించేరు.

అలా కనిపించడానికి కారణం మావారే!

ఇంట్లో ఎవరికైనా ఏ కాస్త జలుబు చేసిందా?వెంటనే ఏ అలోపతి మెడిసన్ కోల్డరిన్నో, ఏ హోమియోపతిమందు 'ఇపిక్' నో వాడందే ఊరుకోరు మావారు.

పొరపాటున నా చిటికెన వేలు వెంట్రుకవాసి అంత తెగిందా చాలు - ఒకటే కంగారు పడిపోయి 'ధనుర్వాతాన్ని నిరోధించే ఇంజక్షన్' చేయించాల్సిందే - బత్తాయి పండంత సైజులో బ్యాండేజీ వేసి తీరాల్సిందే!

ఎంత ఘోరమైన పొరపాటు నయినా సహిస్తారు కానీ మావారు రోగమొస్తే డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళకుంటే ఏ మాత్రం సహించరు.

అతి చిన్నగా తలనొప్పి వచ్చినా ఇంట్లో చెప్పుకోవాలంటే భయం!.....డాక్టర్లకీ, మెడిసిన్లకీ ఓ యాభై ఖర్చుపెట్టందే నిద్రపోరు.. అదీ ఆయన స్వభావం.

అలాంటి మావారిని చూసీ - ఇతన్నీ చూస్తోంటే దేవుడిలా కాక ఇంకెలా కనిపిస్తాడు ఎవరికైనా!

రైలాగింది....

హమ్మయ్యా..అనంతపురం వచ్చేసింది!

సూట్‌కేసు తీసుకుని నెమ్మదిగా దిగేను.

రైలు స్టేషన్‌లో ఆగితే ఎంత సందడిగా వుండాలో అంత సందడీ ఉంది. మావారు వచ్చివుండరని నా గట్టి నమక్కం. అయినా ఆశతోటి వెదికేను.

నాకు ఎదురుగా వస్తున్నాడో మనిషి - అచ్చం మావారిలానే ఉన్నాడు. 'ఏమండీ!' అనబోయి తమాయించుకున్నాను.. అతనొచ్చి నా చెంత నిలబడ్డాడు. ఎవరి కోసమో! మావారికీ, ఈ మనిషికీ తేడా ఏమిటంటే మా వారు కొంచెం లావు... ఈ మనిషి సన్నం...మొహం అంతా పీక్కుపోయి.. 'ప్రేతకళ' ఉట్టిపడుతోంది.

అతను నన్ను చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

"భగవాన్! నేను మావారేమోనని భ్రమపడ్డట్టు, ఈ మనిషీ నన్ను తన పెళ్ళాంగా భ్రమపడలేదు కదా!"

'ప్రేతకళ' మనిషి నవ్వేడు-

నేను నవ్వలేదు - నాకు మండుతోంది ఆ నవ్వు చూస్తోంటే....

నా సూట్‌కేసుని చేతిలోంచి 'టపీ'మని లాక్కొని హడావిడిగా వెళ్ళిపోతున్నాడు. అంతే క్షణంలో నేను తేరుకొని, కోపం తెచ్చుకొని "ఎవరయ్యా! నువ్వు నా సూట్ కేసు..." అని అనబోయి, మాటలు అంతదూరం స్టేషన్ గోలలో వినిపించవని జ్ఞానోదయమై వడివడిగా అడుగులు వేసేను.

స్టేషన్ బయటికి వచ్చేసేను....'ప్రేతకళ' మనిషి అక్కడున్నాడు!

"ఏమిటీ అఘాయిత్యం" అన్నాను కోపంతో.

అతని చేతిలోని సూట్‌కేసు వడిసి గుంజేసుకున్నాను.

"ఏం దుర్గా! అఘాయిత్యం ఏమిటి?" అన్నాడు 'ప్రేతకళ' మనిషి.

ఆ కంఠం అచ్చం మావారిదే! "ఏ.....ఏమండీ.....మీ...మీరేనా? అన్నాను తడబడుతూ.

"అవునే, మొద్దుమొహమా! కట్టుకున్న మొగుణ్ణి గుర్తుపట్టలేవూ?" అంటూ నవ్వుతున్నారు. ఎడారిలో వెన్నెల్లా వుందా నవ్వు

అప్పుడు పోలికలు వెదుక్కుని మావారేనని మరీ దృఢపరచుకుని - "ఇదేమిటండీ ఇలాగయిపోయేరు? మరీ అరవై లంఖణాలు చేసిన వారిలా.... ఏమయింది మీకూ...ఏ విషజ్వరమో రాలేదుకదా?" అంటూ దగ్గుత్తికతో అరిచేను. అసలు బావురుమని ఆయన భుజం మీద వాలి ఏడ్చేద్దామనిపిస్తోంది - అక్కడ రద్దీ లేకపోయుంటే!

మావారు అచ్చంగా 'భట్టి విక్రమార్క' సిన్మాలోని భేతాళుడిలా నవ్వేరు. ఈ నవ్వు అలా వుండటంలో ఆయన తప్పేముందీ? ఆ ముఖంలో ప్రేతకళ వుందాయె మరీ!

"ఏమండీ... మాట్లాడరూ ...ఆ నవ్వడమేమిటి?" అన్నాను చిరుకోపం ప్రదర్శిస్తూ.

"నాకేమయిందే పిచ్చిదానా!" అన్నారాయన నిశ్చలంగా.

"మరి మీరిలా?"

'ముందు వెళ్దాం..పద... ఆటోలో వెళ్తూ మాట్లాడుకుందాం!"

ఇద్దరం ఆటోలో బయల్దేరాం....

"ఇప్పుడు చెప్పండి!" అన్నాను.

"దానికో కారణముందోయ్! మొన్న నా ఫ్రెండ్ ప్రసాదరావు వచ్చేడు. వాడు ఓ నెలకిందట బెంగుళూరు వెళ్ళి, అక్కడ ప్రకృతి వైద్యం వంట పట్టించుకుని వచ్చేడు. ఆ ప్రకృతి వైద్యం నాకూ నచ్చింది. ఎలాగూ బెంగుళూరు వెళ్ళేంత తీరిక

లేదు. కాబట్టి వాడి ద్వారా తెలుసుకున్న వైద్యాన్ని ఇంప్లిమెంట్ చేసేను. అంతే! ఇలాగయిపోయేను. అయినా ఈ వారంరోజుల్లో నేను తిన్నది ఏమున్నది గనుక.... ఉదయం లేస్తూనే ఉడకేసిన యాపిల్ పండు ఒకటీ...మధ్యాహ్నం ఓగ్లాసుడు పాలూ, సాయంత్రం ఓ ఉడకేసిన బంగాళ దుంప!" అంటూ ఆయన చెబుతూంటే నాకు తల తిరిగిపోయింది.

"ఇప్పటికే మన ఇంట్లో అల్లోపతీ, హోమియోపతీ, ఆయుర్వేదం వాడుతూనే వున్నాం కదా..మరీ ఈ ప్రకృతి వైద్యం ఎందుకండీ!" కాస్త విసుగ్గా.

"ఏ వైద్యమైనా మానవ శ్రేయస్సుకేగా - అందుకే ప్రకృతి వైద్యాన్ని ఇంప్లిమెంటు చేయటం!"

ఇంకేం మాటాడాలో తోచక మౌనంగా వుండిపోయేను. మళ్ళీ మావారే అన్నారు- ఇప్పుడు ఇంట్లో అందరూ వెరీ డిసిప్లిన్డ్, తెల్సా? చెప్పడమెందుకులే నువ్వే చూస్తావుగా!" ప్రేతకళ మొహంలో గర్వరేఖని వెలిగిస్తూ!

ఇంటి దగ్గర నన్ను దించేసి 'ఇప్పుడే వస్తా'నని చెప్పేసి, ఎక్కడికో ఆటోలోనే వెళ్ళిపోయేరు.

ఇంట్లోకి అడుగుపెడుతున్నట్టే మా రెండో అమ్మాయి సులక్షణ, మూడవ అమ్మాయి సుగుణ నన్ను కావిలించేసుకుని బావురుమన్నారు. తమ పరిస్థితి చాలా దారుణంగా వుందంటూ ఒకటే ఇదయిపోయేరు. ఎముకల గూళ్ళుగా అయిపోయిన పిల్లల్ని చూస్తోంటే నా కళ్ళల్లో నీళ్ళు చిప్పిల్లేయి!

"కాస్త నిదానంగా చెప్పండర్రా!" అన్నాను - వాళ్ళ తలల్ని నిమురుతూ.

"మునుపటిలా లేదే మన ఇంటి వ్యవహారం, అంతా మారిపోయింది.. పొద్దున్నే ఇంత కాఫీ, టిఫిన్ చేసే వాళ్ళమా? ఇప్పుడలా కాదమ్మా! ఏకంగా పది గంటలకి భోజనం చేసేయడమే!"....

అని సుగుణ అంటూ వుండగానే సులక్షణ అందుకుంది - "ఆకలేస్తుంది గదా అని గబా గబా తినేయకూడదట.... నెమ్మది నెమ్మదిగా ఒక్కో ముద్ద నమిలీ, నమిలీ మింగాలట...నాన్న దానికో సూత్రం చెబుతాడే.

ద్రవపదార్థాలని నమలాలట, ఘన పదార్థాలని తాగాలట?....."

వెంటనే సుగుణ అంది - "తిన్నంత సేపూ నీళ్ళు తాగరాదట. తిన్న తర్వాత ఓ గంట గడిచాక రెండు లీటర్ల నీళ్ళు తాగాలట. పాపం! అలా చేసినందుకు అక్కయ్యకి ఓ సారి వాంతి అయ్యిందే! అయినా నాన్న వదల్లేదు... ఇక సాయంత్రం అయిదు గంటల వరకూ మధ్యలో ఏమీ తినరాదుట..... ఐదింటికి మళ్ళీ 'నమిలీ, నమిలీ' భోజనం చేయడం..."

వాళ్ళలా చెబుతోంటే నాకు మూర్ఛ వచ్చినంత పనయింది!

"అలాగా - అయ్యయ్యో!" అన్నాను అప్రయత్నంగా.

"అప్పుడే 'అయ్యయ్యో' అంటే ఎలాగే...ఇంకా చెప్పవలసింది ఎంత వుందనుకున్నావ్..వేపుళ్ళు చేసి భోజనంలో నంచుకోగూడదట...అందులో

విటమినులూ అవీ నశిస్తాయట... పచ్చి కూరగాయల్ని కొరుక్కుని తినేయాలట... అసలు మనిషికి ఇలా వండుకు తినడం అన్నది, అసహజమైన ఆహారమట..." అంటూ పిల్లలిద్దరూ డగ్గుత్తికలతో చెబుతూంటే ఎంత రాతి గుండె అయినా ఎలా వుంటుంది, కరగకుండా! అందునా కన్నతల్లినైతిని!!

రాత్రి పడుకోబోయే ముందు ఆయన పక్కనే కూచుని అన్నాను – "మీరిలా చేయడం ఏం బావులేదు!"

"ఏం చేశానే దుర్గా!" అన్నారు, హిట్లర్ వేషంలో వున్న చార్లీచాప్లిన్‌లా మొహం పెట్టి.

"మీ ప్రకృతి వైద్యంతో పిల్లలిద్దరూ హడలెత్తిపోయారు...పెద్దమ్మాయి పెళ్ళయి పోయింది కాబట్టి బతికిపోయింది...అసలు మీ విషయమే తీసుకోండి, దూలంలా వున్న మనిషి పూచిక పుల్లలా అయిపోయేరు" అంటూ నాందీ ప్రస్తావనగా అన్నాను.

మావారేం తక్కువ తిన్నవారా ఏమన్నా? కొననాలిక మీదున్న మాటని చూసి, మనసు అడుగు భాగంలో ఏం మాట వుందో అవలీలగా చెప్పగల ఘటికులు! అందుకే – ఓసారి శాంపిల్‌గా నవ్వి –"దుర్గా! పూచిక పుల్లలా వున్నానా?మరి ఏమిటనుకున్నావ్ ప్రకృతి వైద్యమంటే! ఆ ప్రసాదరావుగాడు చెప్పేయగానే నేనేం ఊరికే నమ్మేశాననుకున్నావా? ప్రకృతి వైద్యం మీద బోల్డు పుస్తకాలు చదివేసి మరీ ఆచరణకి పూనుకున్నా...మనలాంటి వాళ్ళకి ప్రకృతి వైద్యం మినహా మరొకటి పడదని నా ఉద్దేశం! మన పిల్లలు చూడు, ఎంత స్లిమ్‌గా తయారయేరో!"

"అవునవును, ఇంతకు మునుపే వాళ్ళకి పావుసేరంత కండ లేదు వంట్లో. ఇప్పుడు ఆ 'వైద్యం' పుణ్యమా అని ఎముకల గూడులా అయిపోయేరు....వాళ్ళు పెళ్ళికి కాదండీ పనికొచ్చేది. బ్రతికుండగానే ఏ జూవాలజీ లేబ్‌లోనో...వుంచడానికి పనికొస్తారు!" అంటూ నేను విసురుగా మాటాడేసరికి –

"నువ్వెప్పుడూ ఇంతే – ఏ వైద్యాన్ని నమ్మేవు గనుక!" అంటూ అవతలికి తిరిగి పడుకున్నారు.

ఈయనకీ వైద్యాల పిచ్చొకటి – కొన్నాళ్ళు అలోపతీ, కొన్నాళ్ళు ఆయుర్వేదం, కొన్నాళ్ళు హోమియోపతీ, మరికొన్నాళ్ళకి అన్నిటినీ కలిపి ప్రయోగిస్తూ వుంటారు. ఇప్పుడీ ప్రకృతి వైద్యం! మా అదృష్టం కొద్దీ, యునానీ, ఆక్యుపంక్చర్ వైద్యాలు మా గడప తొక్కలేదు. అలాగని నిశ్చింతగా ఉండడానికి కూడా ఏ మాత్రం వీల్లేదు....ఈ ప్రసాదరావులాంటి వారెవరో ఇక్కడికి రాకనూ పోరూ, వాటిని మా వారికి వంటపట్టించకనూ పోరూ.

ఒక్క మాటలో మావారిని గురించి చెప్పాలంటే – ఆయనకి 'దైవచింతన' కంటే 'దేహ చింతన' ఎక్కువ!

మా నాలుగు అల్మారాలలోనూ, నిండుగా వున్న పుస్తకాలన్నీ ఏదో ఓ వైద్యానికి సంబంధించినవే. మార్కెట్లో ఏ రకమైన వైద్య పుస్తకం వచ్చినా, మరుసటి రోజున మా ఇంట్లో వుండి తీరాల్సిందే, ఇక పేపర్లలో....ఏ పేపర్లోనైనా కాన్సర్ గురించీ, 'క్షయ' ని గురించీ, కళ్ళ జాగ్రత్తల గురించీ, పళ్ళ ఇగుళ్ళ గురించీ వ్యాసాలు

వచ్చాయా! వాటిని జాగ్రత్తగా కత్తిరించి పదిలంగా ఫైలు చేస్తారు. మా అయిదో అల్మారా నిండా ఆ ఫైళ్ళే.

ఓరోజు ఉదయమే - ఉన్నట్టుండి మా వారి గొంతు నించి పెద్ద గావుకేక వినబడేసరికి చచ్చే చావెరగక తిరగమోత పెడుతున్న దాన్నల్లా పడుతూ లేస్తూ వెళ్ళేను - బయటి గదిలోకి.

అద్దం ముందు సుబ్బరంగా నిలుచుని వున్నారు ఆయన ! గుండె దడదడ లాడుతుండగా అలా ప్రశ్నార్ధకంగా చూస్తూ ఉండిపోయేను.

మావారు - అనుమానం, ఆదుర్దా కలగలిసిన స్వరంతో "దుర్గా! చూసేవుటే, మెడ దగ్గర వుండే ఈ పుట్టుమచ్చుని! దీన్ని నేను ఇన్నాళ్ళు ఎంత నెగ్లెక్ట్ చేశానే!" అన్నారు, మెడమీద వున్న కంది బద్దంత పుట్టుమచ్చని చూపిస్తూ.

"పుట్టుమచ్చని నెగ్లెక్ట్ చేయడమేమిటండీ! అది దాని స్థానంలోనే వుందిగా.. పక్కకేమయినా జరిగిందా?'

"నేను చెప్పేదేదీ పూర్తిగా వినవ్! పుట్టుమచ్చలు జరగవు కానీ, అవి పెరిగి పెద్దవయితేనే ఇబ్బందంతాను" అంటూ మెడను జిరాఫీలా పెంచి మళ్ళీ చూపించేరు.

చూసేను.

"ఎలా వుందీ?" అడిగేరు కళ్ళెగరేసి.

"నల్లగా వుంది"

"నీ మొహం! పుట్టుమచ్చలు నల్లగా కాక తెల్లగా వుంటాయిటే ఎక్కడైనా? అది వెడల్పుగా అయిందేమో చెప్పు!"

"అలాగేమీ అనిపించడం లేదే!"

"బాగా చూడూ...పెసర బద్దంత వుండేది మునుపు... ఇప్పుడు కందిబద్దంత వెడల్పు అయ్యింది!"

"అదేం లేదు లెండి... నేను ఎప్పణ్ణుంచో చూస్తున్నా కదా! అంతే ఉంది... అయినా మీకేం నష్టం? కంది బద్దంత కాకపోతే చిక్కుడు బద్దంత కానీ లెండి!"

"ఎంత మూర్ఖురాలవే నువ్వు..." అంటూ కాసేపు వింతగా చూస్తూ... "చదువుకున్నదానివే - ఏ పత్రికలో ఏ వ్యాసం వస్తుందో తెలీదా...నిన్న డైలీలో వచ్చిన వ్యాసం 'కాన్సర్ లక్షణాలు' అన్నది చదివేవా?....అందులో...'కాన్సర్' ని గుర్తించడానికి కొన్ని పాయింట్లు ఇచ్చేరు. వాటిలో ఓ పాయింట్ - 'పుట్టుమచ్చ పెద్దదవుతోంటే కాన్సర్ కావచ్చు' అని వుంది... ఇదీ కాన్సరేమోనే... అదే నాకు అనుమానంగా వుంది" అంటూ మళ్ళీ ఆ మచ్చనే అద్దంలోంచి చూస్తూ వుండిపోయేరు.

"చాల్లేండి మీదంతా చాదస్తం...ఎప్పుడూ ఆ వ్యాసాలు చదవడం, ఇలా అనుమానిస్తూ వుండడం. అదేం కాదులే!"

"నీకట్లాగే అనిపిస్తుంది. ఇది కాన్సరయితే అప్పుడు తెలుస్తుంది నీకు. ఇట్లాంటి వాటి విషయలో నెగ్లెక్ట్ చేస్తే ఇంకేమయినా వుందా! తెలిసి, తెలిసి ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవడమే!"

ఇంతలో - తిరగమోత పొయ్యి మీద పెట్టిన సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చి, వంటింట్లోకి పరుగుతీశాను.

ఆ రోజు ఆఫీసుకి సెలవుపెట్టేసి డాక్టరు దగ్గరికెళ్ళి ఆ పుట్టుమచ్చ తాలూకు వ్యవహారం కాన్సర్ కాదని నిరూపించుకున్నదాకా ఆయనకు తృప్తిలేదు. అన్ని టెస్టులకీ, డాక్టరు ఫీజుకీ వందరూపాయలు ఖర్చు పెట్టారని తెలిసి ఆ రాత్రి నిద్రపట్టలేదు నాకు.

ఇలా అనుమానాల జబ్బు ఆయన ఒక్కడితోనే అయితే ఏదోలే అనుకోవచ్చు. అయితే, అది మాపిల్లలిద్దరికీ వ్యాపించింది. (పెద్దమ్మాయికి సుజాతకీ వ్యాపించింది అయితే - అది ఇక్కడ లేదు.. కాబట్టి అది మొగుడి రిస్కు) ఏ పత్రికలోనైనా 'చెకుముకి' అన్న కొత్త జబ్బు ఆఫ్రికావాళ్ళకో, ఆస్ట్రేలియా వాళ్ళకో వచ్చిందని, దాని రోగ లక్షణాలు 'ఫలానా'ని అని వచ్చిందో - మా పిల్లలకి, ఆ చెకుముకి జబ్బు మరుసటిరోజే వచ్చేసి వుంటుందంతే! ఈ వైద్య వ్యాసాలూ, పుస్తకాలూ చదివినప్పుడల్లా వాళ్ళ అనుమానాలు మరీ ఎక్కువయిపోతుంటాయి. వాళ్ళకెప్పుడూ చిట్టిపొట్టి రోగాలు వచ్చినట్టు అనిపించవు. చిన్నగా దగ్గువస్తే అది 'టీ.బీ.' అయి వుంటుంది. కడుపు నొప్పి వస్తే అది 'అల్సర్' అయివుంటుంది. లేదంటే 'అపెండిసైటిస్' అయి వుంటుంది. ఎప్పుడైనా జలుబు చేసి గొంతు నొప్పి వస్తే అది గొంతు కాన్సరయి వుంటుంది. ఏదైనా దెబ్బ తాలూకు పొక్కు వుండిపోయి తెల్లటి మచ్చ శరీరం మీద ఎక్కడయినా కనబడిందా, దానిని గిల్లి, రక్కి సూదులతో పొడిచి, అది కుష్టు కాదని నిర్ధారించుకుని గాని తృప్తి పడరు. ఇంకా ప్రపంచంలో పెద్దజబ్బు అయిన పక్షవాతం, బ్లడ్ కాన్సర్, ఎయిడ్స్ వగైరాలు కూడా మా పిల్లల దృష్టినుంచి తప్పించుకోలేవు.

2

ఉదయం ఏడుగంటలయింది.

ఇంట్లో ఉల్లిపాయలు కలికానికూడా లేవు. మార్కెట్టుకి వెళ్ళి తెమ్మని చెబుదామంటే మావారు అయిపు లేరు. 'ఎక్కడికి వెళ్లేరా?' అని వరండాలోనూ, మూడు గదుల్లోనూ చూసేను. ఊహూ... కనిపించలేదు. "ఎక్కడికెళ్ళా రింత పొద్దున్నే?" అంటూన్న నా గొణుగుడికి జవాబుగా...'నాన్న పెరట్లో వున్నార' ని చెప్పింది సుగుణ.

గబాగబా పెరట్లోకి వెళ్ళి చూద్దును కదా -

గెడ్డానికి సబ్బు పట్టించుకుని, షేవ్ చేసుకోవడం కోసం రేజర్ని అలా చేత్తో పట్టుకుని, శిలలా ఎటో చూస్తూ వుండిపోయేరు - ఏదో రేజర్ కంపెనీకి అడ్వర్టయిజ్‌మెంట్‌కు పోజు ఇస్తున్నట్టు.

మావార్ని అంతగా 'స్టన్' చేసిన దృశ్యమేమిటా అని ఆయన చూస్తున్న వేపు చూసేను. పక్కింటి రామారావు, సరిత, వాళ్ళ ఏకైక పుత్రిక నాలుగేళ్ళ పద్మ పళ్ళు తోముతున్నారు.

"పక్కింటివాళ్ళు ఎంత సపరివారంగా పళ్ళు తోమితే మాత్రం మీరలా చూడాలా?" అన్నాను.

ఆయన తెప్పరిల్లి ఇలలోకి అప్పుడే వచ్చినట్టు - "చూడవే దుర్గా! వాళ్ళ కుటుంబం ఎంత ముచ్చటగా..."

"అవును, చిన్న కుటుంబం ముచ్చటగానే వుంటుంది!"

"అది కాదే నా పాయింటు. వాళ్ళు పళ్ళు తోమే తీరు...."

ఆయన ఆ మాట అనగానే నా గుండెల్లో పరిగిడుతున్న రైళ్ళు!!!

"బావుందండీ! పళ్ళు తోమటంలో ఒకతీరూ తెన్నూ ఏముంటుందీ?" అన్నాను పాయింటు దాట వేయాలని.

"అది కాదు దుర్గా! గంట సేపయింది వాళ్ళలా పళ్ళు తోముతూనే వున్నారు. ఆ పసిదానికి తోమిస్తూనే వున్నారు" అన్నారు పరవశంతో.

పరిగిడుతోన్న రైళ్ళు 'ఢీ' కొంటున్నట్టు వులిక్కి పడ్డాను. ఏదయితే ఇన్నాళ్ళూ మా వారి కంట పడకూడదనుకున్నానో అదే కంటపడింది. ఇంకేమిటి మాకుదిక్కు!!!

మా వారికి 'దేహచింత' నయితే, ఆ రామారావుకి 'దంత చింతన' ప్రధానమైన విషయం. దేహంలో దంతాలూ ఒక భాగమని ఇన్నాళ్ళూ మా వారు గుర్తించకపోవడం మా అదృష్టం. అయితే ఈ నాటితో మా అదృష్టానికి పోగాలం దాపురించింది. మావారికంటే రామారావు పన్నెండాకులు ఎక్కువగానే చదివారు. (ఒక దంతాల విషయంలోనే సుమండీ!) అందరికీ జీవితంలో పళ్ళు తోమడం ఒక కార్యక్రమమైతే, రామారావు ఫ్యామిలీది మాత్రం పళ్ళు తోమడమే జీవితం లాగుంటుంది!

రామారావు తెల్లవారి లేస్తూనే, ముగ్గురి టూత్ బ్రష్షల్నీ ఓగ్లాసులో నీళ్ళు పోసి అందులో నానబెట్టేస్తారుట. ఓగంటసేపు అవి బాగా నాని, మెత్తబడ్డాక, ఇక అసలు కార్యక్రమం మొదలవుతుందట. ముందు మెత్తటి టూత్ పౌడర్‌తో ఓ అరగంట తోమి, తర్వాత టూత్ పేస్టుని బ్రష్షల మీదికి ఎక్కించి చకచకా తోమడం మొదలు పెడతారుట. అలా ఓ గంటన్నర తోమేక, ముగ్గురికీ ఒక్కసారి తృప్తి అనిపిస్తే, అప్పుడు ఆ కార్యక్రమానికి స్వస్తిచెప్పి, తర్వాత నాలికని వేళ్ళతో ఓ పావుగంట, టంగ్‌క్లీనర్‌తో పావుగంట తోమీ, రుద్దీ గీసి ఆ తర్వాత ఇగుళ్ళని చూపుడు వేలితో 'మసాజ్' చేస్తారట - మంచి రక్త ప్రసరణ కోసం. ఇలా పూర్తవుతుందన్న మాట వాళ్ళ 'తోముడు కార్యక్రమం'. అంతటితో ఆ రోజు గడిచిపోతుందనుకుంటే పొరపాటే. మళ్ళీ రాత్రి భోజనానంతరం అదేపద్ధతిలో తోమి తరిస్తారట...ఈ విషయమంతా వారం క్రితం రామారావు భార్య సరితే చెప్పింది. ఆమె అలా చెబుతోంటే నాకు గుండెల్లో దడ మొదలయింది. ఇదంతా మా వారికి తెలిస్తే ఇంకేమైనా వుందా! నెలకీ ఓ వంద రూపాయలు 'దంత ధావనం' కోసమే ఖర్చుపెట్టేయ్యరూ. ఖర్చు మాటలా వుండనీ గాక, 'దంత ధావనం' మీద లెక్చర్లిస్తూ ఎదురుగా నుంచుని గంటల కొద్దీ తోమిస్తారు!... అదీ నా భయం!

అయితే ఈ రోజు భయపడ్డంతా అయింది. ఇంకేమిటి చెప్మా మా గతి అనుకుంటూ, ఎన్నడూ పొరపాటు నైనా కూడా నా మీద దయచూపని "భగవాన్"ని ఎందుకైనా మంచిదని స్మరించుకుంటూ – ఏమెరుగని దానికి మల్లే అక్కణ్ణించి జారుకున్నాను.

★ ★ ★

"అదీ, తోమడం అంటే అలా వుండాలి. అప్పుడే మన పళ్ళు తళతళలాడేది, మన ఇగుళ్ళు మిలమిల లాడేది...ఇన్నాళ్ళూ పళ్ళు తోమడం అంటే ఏమిటో తెలీక మొక్కుబడి తీర్చుకున్నట్టు తోముతున్నాం... నిన్న రామారావుని అంతా అడిగి తెలుసుకున్నాలే"

ఆయన అలా అంటూ, పారవశ్యంతో సంచిలోంచి నాలుగు కొత్త టూత్‌బ్రష్షులూ, రెండు టూత్‌పౌడర్ టిన్నులూ, మూడు పెద్ద టూత్‌పేస్టు గొట్టాలు బయటకు తీస్తున్నారు.

"ఇప్పుడివన్నీ ఎవరు తెమ్మన్నారు? ఎంత డబ్బు తగలేసేరండీ...!" అంటూ నేను నెత్తీ నోరు బాదుకుంటూంటే-

ఆయన నింపాదిగా నవ్వి –"డియర్ దుర్గా! మన ఆరోగ్యమే మన మహాభాగ్యము... యు...నో...ఇన్నాళ్ళూ 'ఒంటి' ని గురించి మాత్రమే తెలుసుకున్నా, రామారావు పుణ్యమా అని 'పంటి' ని గురించి కూడా తెలుసుకున్నా!"

'కంటి' ని గురించి ఏ భీమారావు చెప్పలేదా!" అని గొంతు చించుకుని అరుద్దామనిపించింది. మొండివాడు రాజు కన్నా బలవంతుడట. అరిచీ, అరిచీ నా నోరు నొప్పించాల్సిందే కాని, లేశ మాత్రమైనా ఈ మనిషిలో మార్పు వుండదని తెలిసి గమ్మున వుండిపోయేను.

"సరిత మీద జాలి పడ్డానికి ఇన్నాళ్ళూ నేనైనా వున్నాను. ఇప్పుడు నా మీద జాలిపడే ప్రాణి మచ్చుకైనా వుందా, ఈ భూప్రపంచంలో ...భగవాన్!" అనుకుంటూంటే నా కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగేయి.

"అసలు రామారావు అంటే ఏమిటో అనుకున్నానే దుర్గా! ప్రతిచిన్న విషయంలోనూ ఎంత శ్రద్ధ వున్నవాడనుకున్నావ్! వాళ్ళమ్మాయి ఎప్పుడయినా చింతపండు అడిగితే వేడినీళ్ళలో శుభ్రంగా కడిగి కానీ ఇవ్వరుట. అసలు వాళ్ళు కాచి చల్లార్చిన నీళ్ళేనట తాగేది. మనమూ ఇకనుంచీ అలా చేస్తే పోలా" అంటూ ఆయన చెబుతోంటే – అడవుల్లోకి పారిపోలేని నా అశక్తత మీదా, అసమర్థత మీదా నాకే రోత పుట్టింది.

మా అమ్మాయిలిద్దరూ బిక్క మొహాలేసుకుని బలి పశువుల్లా నా వేపు చూస్తున్నారు.

3

ఆ రోజు ఆదివారం.

తెల్లారి లేచిన దగ్గర్నుంచి ఊపిరి సలపకుండా ఒకటే పనుల్లో పడిపోయాం ఇంటిల్లిపాదీ. ఉదయం తొమ్మిది గంటలకి సులక్షణకి పెళ్ళిచూపులకు ధర్మవరం వాళ్ళు వస్తామన్నారు. అందుకే అంత హడావుడి.

గంపెడు క్యారెట్లని కోరుతున్నాను - హల్వా కోసం. పెళ్లి చూపులంటే ఎక్కడైనా ఏ బూందీ లడ్డో, ఏ మైసూర్ పాకో, ఏ జాంగ్రినో చేస్తారుకానీ, ఇలా క్యారెట్ హల్వాలు ఎక్కడైనా చేస్తారా?

ఆమాటే అంటే మా వారు 'ధాం ధూం' అంటూ నామీద ఒకటే ఎగురుడు!- "లడ్డూ, మైసూర్ పాకుల్లో ఏమున్నాయి విటమిన్సూ, మినరల్సూ... క్యారెట్ హల్వాలో ఎన్ని విటమినులున్నాయి, ఏం కథా! అసలు కంటి చూపుకి అతి ప్రధానమైన 'ఏ' విటమిను వుంది" అంటూ ఆయన గ్రంథం విప్పుతోంటే - తెల్లజండా ఎత్తేసి ఓటమిని అతి శీఘ్రంగా అంగీకరించేసేను.

తొమ్మిది గంటలకి ఠంచనుగా పెళ్ళిచూపుల వాళ్ళు రానే వచ్చేరు...

ఎప్పటిలాగే సులక్షణను వాళ్ళ ముందు కూచోబెట్టేం...

పెళ్ళి కొడుకు చూడముచ్చటగా చక్కగా వున్నాడు. - ఆ కుర్రాడికి ఆంధ్ర బ్యాంకులో క్యాషియర్‌గా ఉద్యోగమట.

కారెట్‌హల్వా తెచ్చి వచ్చిన వాళ్ళందరికీ పంచేను.

"చాలా బాగుంది" అన్నాడు పెళ్ళి కొడుకు హల్వాని రుచి చూసి.

పెళ్ళి కొడుకు అమ్మా, నాన్నా కూడా 'ఆ మాట నిజం' అన్నట్టు తలలు ఆడించేరు.

నేను బోల్డంత సంబరపడిపోయి కారపు బూందీ తేవడానికి వంట - ఇంట్లోకి దూరేను. చిన్ని చిన్ని ప్లేట్లలో బూందీని పోస్తూ వుంటే - "అమ్మా! అమ్మా!!" అంటూ సుగుణ వచ్చింది వగరుస్తూ.

"ఏమే!" అన్నాను తల ఎత్తకుండానే.

"నాన్న ఆ పెళ్ళి వాళ్ళతో క్యారెట్టు ప్రత్యేకతని గురించి మాట్లాడుతున్నారే - పెళ్ళి విషయాలు మర్చిపోయి" అంది.

పక్కలో బాంబు పడ్డట్టు ఉల్కిపడ్డి, ట్రేలో ప్లేట్లను వుంచుకుని బయట గదిలోకి పరిగెత్తుకు వచ్చేశాను.

అప్పటికే ఆయన స్పీచి చాలా తీవ్రస్థాయిలో వుంది. "అయితే ఇందాక క్యారెట్టు గురించి కొన్ని ప్రత్యేకతల్ని చెప్పానే అవన్నీ ప్లస్ పాయింట్లన్న మాట. అయితే ఇక్కడ క్యారెట్ వల్ల ఒకగొప్ప మైనస్‌పాయింట్ కూడా వుంటోంది. క్యారెట్‌ని విపరీతంగా తినడం వల్ల 'క్యారెట్ రోగం' అనీ అదేదో జబ్బు వస్తుందట. ఆ జబ్బు పేరు జ్ఞాపకం రావడం లేదు కానీ, మొన్ననే ఓ పత్రికలో వ్యాసం వచ్చింది. మీకు కావాలంటే ఓ అరగంటలో వెతికి చూపించగల్ను. అతి దేనికయినా మంచిది కాదులెండీ."

యస్ ..యస్ మీరు చెప్పింది అక్షరాలా కరెక్టే! అన్నాడు పెళ్ళికొడుకు - హల్వా శకలాల్ని ప్లేట్లో ఎక్కడయినా ఉంటే వాటిని స్పూన్‌తో నిర్మూలిస్తూ..

"ఈ ఆపిల్ ఉంది చూశారా?" అంటూ టేబుల్ మీద ఉన్న ఆపిల్ పండును తీసుకుని అందరికీ చూపించేరు మావారు, గారడీవాడు మాయం చేయబోయే వస్తువుని ముందు చూపించినట్టు.

ఇదంతా చూస్తోంటే నాకు ఒకటే బీ.పీ. పెరుగుతోంది.. ఆపిల్‌మీద అరగంటా, ద్రాక్షమీద ఓ గంటా, అరటి మీద గంటన్నర సేపూ, అవలీలగా లెక్చరిచ్చేయగలడు నాపతి దేవుడు. అయితే ఇదా సమయం! ఆయన లెక్చరుకి ఝడుసుకుని, ఆ పెళ్ళిచూపులవాళ్ళు ఎక్కడ పరిగెత్తిపోతారోనని, నా గుండెలు లయతప్పి కొట్టు కుంటున్నాయి.

అయితే - ఓ ఆశ్చర్యకరమైన సంఘటన జరిగింది. ఏ నిమిషానికి ఏమి జరుగునో కదా!

పెళ్లి కొడుకు అమాంతంగా మావారి చేతిలో వున్న ఆపిల్‌ని లాగేసుకుని "వుండండుండండీ మామగారూ! జస్ట్ వెయిట్... ఈ ఆపిల్ గురించి నాకు చెప్పకండి... ఇదంటే నాకు బ్రహ్మాండమైన ఎలర్జీ. అసలు ఏముంది ఇందులో - పిడికెడు పిండి పదార్థం తప్ప. మూడు రూపాయలుపెట్టి ఇది తినడం ఒక్కటే, ముప్పయి పైసాలు పెట్టి ఓ ఉర్లగడ్డ ఉడకేసుకుని తినడం ఒకటే.. అని ఆ మధ్య పేపర్లో ఓ వ్యాసం చదివాను. అప్పణ్ణించి దీన్ని వాసన కూడా చూడను..."

"అవునవును, మావాడు చెప్పింది కరెక్టే సుమండీ! ఎక్కడో కాశ్మీర్‌లో కాస్తాయి కాబట్టే వీటిపై మనకింత మమకారం.. అంతెందుకూ ఈ 'సేపుకాయ' లున్నాయి. చూసేరా? 'ఆంధ్ర ఆపిల్స్' అంటారే అవి నయం వీటికంటే. మన ప్రాంతాలలో పండుతాయి కాబట్టే వాటిని మనం ఆదరించం...." అంటూ పెళ్ళికొడుకు తండ్రి -

"మీరు ఎన్నయినా చెప్పండి - ఈ పళ్ళలో కల్లా నాకు అరటి పండంత గొప్ప పండు మరేదీ కనపడలేదండి! రాత్రిళ్ళు తింటే చక్కగా జీర్ణమై ఉదయమే అతి చక్కగా విరేచనమౌతుంది. దానికి మరో గొప్ప సుగుణముంది చూశారూ - విరేచనాలు ఎక్కువైతే నిలబెట్టేస్తుంది కూడానూ... ఐ లైకిట్ వెరీ మచ్" అంటూ మావారు -

"యస్...యస్, ఐ టూ ఎగ్రీ విత్ యూ మామగారూ" అంటూ పెళ్ళికొడుకు- నవ్వుతూ ఆ బాతాఖానీలో ఓలలాడుతోంటే ఆ మామగారికి తగ్గ అల్లుడే దొరుకుతున్నాడనిపించింది. అయితే ఆ క్షణంలోనే సులక్షణని తలచుకుని దిగులేసింది. 'ఇలాంటి మొగుడు దొరికితే ఏమైపోతుంది ఆ పసిది!" అనుకుంటూంటే అపారమైన జాలేసింది దాని మీద.

అందరూ కారపు బూందీ తినడంలో పడిపోయేరు.

కాఫీలు యివ్వడానికి వంటింట్లోకి మళ్ళీ దూరేను. అంతే-

తిరిగి వచ్చేటప్పటికీ - టాపిక్ శరీరంలో వివిధ భాగాల మీదికి వెళ్ళింది...

మనిషి శరీరంలో ఎన్ని గ్యాలన్ల నీరుంటుందో మొదలుకొని శరీరంలోని పదార్థాలతో ఏమేమి చేయవచ్చునో చెబుతున్నారు. నేను వినడం మానేశాను.

ఎంచేతంటే-

అవన్నీ మాకు కంఠతా వచ్చును. మా మూడో అమ్మాయి సుగుణని అర్ధరాత్రి వేళ లేపి అడిగితే. మనిషి శరీరంలో 10 గ్యాలెన్ల నీరు వుంటుందనీ... తక్కిన పదార్థాలతో ఏడు బార్ సోపుల్నీ, 9000 పెన్సిల్లనీ, 2,200 అగ్గిపుల్లలకి సరిపడా మందే మతాబునీ, ఓ పెద్ద బకెట్టుకు సున్నాన్నీ, నిండు గరిటెడు మెగ్నీషియాన్నీ, రెండు అంగుళాల పొడవున్న తీగమేకుని తయారు చేయొచ్చు అనీ చెబుతుంది - నిద్ర మత్తయినా వీడకుండా. మరి ఆయన పెంపకమా? మజాకా?

ఈసారి పెళ్ళికొడుకు తండ్రి తన 'దేహ చింతన' గురించి ప్రకటించు కుంటున్నాడు. తనకు ఇష్టమైన వైద్యం ఆయుర్వేదమట. అలోపతి అంటే అతనికి గిట్టనే గిట్టదట.

రేపు ఈ పాటికైనా వీళ్ళు దేహచింతననూ, వైద్యచింతననూ వదిలి 'సంసార చింతన' తో పెళ్ళి విషయాలు మాట్లాడుకుంటారా అని నా డౌటు!

నేను రెప్ప వేయకుండా ఓ మూడునిమిషాలు మా వారివేపు చూసేను. పొరపాటున నావేపు చూస్తారేమో పక్కకు పిల్చుకుపోయి రెండు మెత్తటి చివాట్లతో కర్తవ్యం గుర్తు చేద్దామని. ఊహూ- చూడలేదు. కాఫీ తాగుతూ - అందులో 'కెఫీన్' అన్న విషదార్థమున్నట్టు మావారు చెబుతోంటే నాకు కోపం నషాళానికి అంటుతోంది. కమ్మగా తాగే దాంట్లో 'విషపదార్థం' వెదుక్కుంటూ కూచున్నవాళ్ళ విజ్ఞానానికి, నా నరాల్లో రక్తానికి బదులు కారపు నీళ్ళు ప్రవహిస్తున్నట్టు మండుతోంది.

'ఏమండీ, మీ కోసం సూర్యారావు గారు వచ్చేరు!" బొంకేను.

"ఏ సూర్యారావు...ఓహో అతనా... రమ్మను దుర్గా!"

"మిమ్మల్నే రమ్మంటున్నారు. ఒక్క మాట మాట్లాడేసి వెళ్ళిపోతార్ట!"

తన సబ్జెక్టు సగంలో ఆపేసినందుకు - హీరో, థర్డ్ క్లాస్ విలన్ని చూసినట్టు నా వేపోసారి చూపుల తూపుని విసిరి వరండాలోకి వచ్చేసేరు.

ఆ సమయాన్ని ఏ మాత్రం వేస్టు చేసుకోకుండా, పెళ్ళి మాటలు మాత్రమే మాట్లాడమని 'హింట్' ఇచ్చేను. దాంతో ఆయన నావేపు ఓ చూపు చురచుర చూసి, గంటకి రెండువందల కిలోమీటర్ల నిట్టూర్పు ఒకటి అతి గాఢంగా వదిలి, అర్థమైందన్నట్టు శిరఃకంపనంతో తెలిపి, అక్కణ్ణించి కదిలేరు.

ఆ తర్వాత పెళ్లి మాటలు సాగేయి. మాతో వియ్యమందుకుంటున్నందుకు వాళ్ళు తృప్తిగానూ, మా అమ్మాయిని పెళ్లి చేసుకోబోతున్నందుకు పెళ్ళికొడుకు మరీ తృప్తిగానూ ఫీలయి వెళ్ళిపోయేరు.

4

సాయంత్రం ఐదు గంటలు అయింది...

అప్పుడే కాఫీ తాగేసి, అన్నం వండడానికి వంటింట్లోకి దూరేను.

"అమ్మా! అక్కయ్యా, బావా వచ్చేరే!' అంటూ సులక్షణ కేక వినిపించింది.

గబాగబా బయటికి వచ్చేసేను.

రిక్షాలోంచి దిగి వస్తోంది సుజాత - మోహన్ రిక్షావాడికి డబ్బులిస్తున్నాడు.

సుజాత చంకలోని బాబ్జీగాణ్ణి, సులక్షణ ఎత్తుకుని ముద్దులాడుతోంది. సుగుణ, తన చంకలోనికి తీసుకోవాలని లాక్కుంటోంది.

మామూలుగా రిక్షా దిగుతున్నట్టే నవ్వులు చిందించే సుజాత మొహంలో, దిగులు తొంగి చూస్తుండటం చూసి, నాకు ఆందోళన కలిగింది.

"ఏమే, ఆరోగ్యం బాగాలేదా?" ఆత్రంగా అడిగేను - ఎంతయినా నాది తల్లి మనసు మరి. ఎంత మామూలుగా అడగాలని ప్రయత్నించినా ఆందోళన నా గొంతులో.

"ఎందుకు బావులేదూ?" అంటూ అది ఎదురు ప్రశ్న వేసింది, ఇంట్లోకి అడుగుపెడుతూ.

"మరి ఎందుకలా వున్నావు?"

మోహన్ లోపలికి వచ్చేడు.

"ఏంట్రా ఏమయిందసలూ? అది అదోలా వుందే?" అడిగేను.

"ఏమని చెప్పేదక్కా! దానికి కొడుకు చింత."

"ఏం...ఏమయ్యింది బాబ్జీగాడికీ?" కంగారుగా అడిగేను.

మోహన్ సమాధానం ఇచ్చేలోపల, అది ఒక్కటే ఏడుపు మొదలు పెట్టింది.

"ఇదీ వరుస అక్కా!!" అన్నాడు మోహన్ సుజాతని చూపిస్తూ.

నా గుండెలు లయ తప్పి కొట్టుకోటం ప్రారంభించేయి.

"ఏమయ్యిందిరా!" కీచుబోతున్న కంఠంతో అడిగేను.

"బాబ్జీగాడికి గుండె జబ్బమ్మా!" అంటూ ఏడుపు గొంతుతోటి చెప్పింది సుజాత.

"అదేమిటే విచిత్రంగా చెబుతున్నావు! వేలెడు లేడు, వాడికి గుండె జబ్బేమిటి?"

"అదే కదక్కా నా వాదనానూ! వొట్టి పిచ్చిది!" అంటూ వాడు నింపాదిగా సోఫాలో కూలబడి సిగరెట్టు వెలిగించేడు.

సులక్షణ, సుగుణలు బాబ్జీగాడిని పట్టుకుని కళ్ళల్లో నీళ్ళు పెట్టుకుని చూస్తున్నారు- వాడి మొహంలోకి.

నేనూ ఆత్రంగా బాబ్జీగాణ్ణి లాక్కుని దిగులుగా చూస్తున్నాను.

"అవును నేను పిచ్చిదాన్నే. మీరు మహాతెలివిమంతులు!" అంది సుజాత విసురుగా.

"అసలు విషయమేమిటో వివరంగా చెప్పండ్రా!" అన్నాను విసుగ్గా.

"ఏం లేదక్కా! బాబ్జీగాడికి నిన్న రాత్రి కాస్త వళ్ళు వెచ్చనయింది. దాంతో వాడు 'అమ్మా నొప్పి' అంటూ చేతి వేళ్ళు చూపించాడు....ఏదో జ్వరంలో వుండి ఒళ్ళు నొప్పులు వచ్చివుంటాయి - అట్లా ఆలోచించదే నీ కూతురు... దీనికన్నీ

విపరీతమైన ఆలోచనలు! ఏదో పత్రికలో చదివిందట. 'కీళ్ళవాపులు' వుంటే కీళ్ళ నొప్పులు వస్తాయట, అవే గుండె జబ్బుకి సూచనలట.." అంటూ మోహన్ చెబుతోంటే-

"ఆ మరి? వాడి చేతి వేళ్ళు కూడా వాచాయి. నువ్వయినా చూడవే అమ్మా!" అంది సుజాత, బాబ్జీగాడి చేతివేళ్ళు చూపిస్తూ.

అందరూ వాడి చేతి వేళ్లని పరిశీలించడంలో వుండిపోయాం. నాకేమీ వాడి చేతివేళ్ళు వాచినట్టు అనిపించలేదు.

"అలా ఏమీ అనిపించడం లేదే!" అన్నాను.

"ఏమీ ఎందుకు లేదు...! ఇదో, ఇంత స్పష్టంగా వాచినట్టు కనిపిస్తోంటేను" అన్నారు సుగుణ, సులక్షణ ముక్తకంఠంతో.

"అన్నీ మీ నాన్న పోలికలేనే మీకు" అని మాత్రం అనగలిగేను.

"కరెక్టే అక్కా!" అన్నాడు మోహన్.

"అంతేలే! మీరు ఏది నమ్మేరు గనుక, ఇది నమ్మడానికి!" అంటూ అక్కచెల్లెళ్ళ తరుపున సుజాత అన్నది.

"సరేలే, ఇప్పుడు మునిగిపోయిందేముంది! పిల్లల డాక్టరు దగ్గరికి తీసికెళ్దాం పదండి!" అన్నాను.

ఈలోగా మావారు రావడం - ఇదంతా విని, తెగ కంగారుపడిపోయి, డాక్టరు వద్దకి వెళ్ళడంలో ఆలస్యం చేసినందుకు మా అందరికీ విడివిడిగానూ, ఉమ్మడిగానూ చివాట్లు వడ్డించడం జరిగేయి.

★ ★ ★

"అమ్మాయ్! నువ్వొట్టి కంగారు మనిషివి, వీడికేం గుండె జబ్బమ్మా! రుబ్బుడు గుండులా వుంటేనూ..." అంటూ నవ్వేడు డాక్టరు, బాబ్జీగాడ్ని పరీక్షించేక.

"హమ్మయ్య!!!" అంటూ గుండెల నిండా ఊపిరి పీల్చుకున్నాం.

"జ్వరం లేదా డాక్టర్! ఇంకేదయినా ట్రీట్‌మెంట్ ....." అంది సుజాత.

"ట్రీట్‌మెంట్ వాడిక్కాదమ్మా! ...నీ కివ్వాలి. లేనిపోని అనుమానాలతో కుమిలి పోకుండా!" అన్నాడు డాక్టరు నవ్వుతూనే.

అప్పుడు నవ్వింది సుజాత నిండుగా!

అందరం బయటికొచ్చేక మావారు అన్నారు కదా..."ఈ డాక్టరుకేం తెలియదమ్మా....గొప్ప గొప్ప డాక్టర్లు కూడా రోగాన్ని కనిపెట్టడంలో పొరబడు తుంటారు... అది కీళ్ళ జబ్బే అయితే ఎంత ప్రమాదం, ఏం కథా! మరో డాక్టర్ని కన్సల్ట్ అవుదామా?"

నాకు చిర్రెత్తుకొచ్చింది. "బావున్నారండీ మీ తండ్రీకూతుళ్లు. చిల్డ్రన్ స్పెషలిస్ట్‌నికూడా నమ్మకపోతే ఎలా? చాలు చాల్లేండి. ఇంటికెళ్దాం పదండి."

మోహను కూడా నాకే సపోర్టుగా మాట్లాడడంతో అంతా ఇంటిదారి పట్టాం.

5

"దుర్గా!దుర్గా!!" మా వారు బయటి గదిలోంచి కేకలు పెడుతున్నారు. పెరట్లో బట్టలుతుకుతున్న దాన్నల్లా, నిబ్బరంగా సబ్బుచేతిని కడిగేసుకుని వెళ్లాను - తడి చేతిని కొంగుకి వత్తుకుంటూ.

"ఏం చేస్తున్నావ్ పెరట్లో! ఎంతసేపు పిలవాలి నిన్ను?" అన్నారు నా పతిదేవుడు అసహనంగా.

"కూరగాయలు తరుగుతున్నా" అని చెప్పాలనిపించింది.

వెంటనే - పతిదేవుడితో జోకులు వేయడం, సతిధర్మాల్లో విరుద్ధాంశంగా గుర్తించి "ఏం లేదు బట్టలు" అన్నాను ఉతుకుతున్నట్టు చేత్తో అభినయిస్తూ.

"ఆ, సంతోషం! గొప్ప పనే...అసలు ఈ రోజు పేపరు చూసేవా?"

"చూళ్ళేదు!"

'ల్యూకోడర్మా మీద చక్కటి వ్యాసం వచ్చిందే!"

'డర్మా ఏమిటి బర్మా లాగూ?' అనుకుని - "అదేమిటండీ? ఏదయినా పనిముట్టు కనిపెట్టారా?" అన్నాను అయోమయంగా మొహంపెట్టి.

"నీ తలకాయ్! నువ్వు బి.ఎ. చదివావు కానీ, నీ తలలో మెదడు పెరగలేదు.

ఇన్నేళ్ళూ నాతో కాపురం చేసేక నీకు ఏం వచ్చిందసలూ? పూలకి కట్టిన దారానికీ, ఇంగువ చుట్టిన గుడ్డకీ వాటి వాసన అబ్బుతుందంటారే? మరి నీకూ? నా సాహచర్యంలో నీకీ జన్మకి 'వైద్యజ్ఞానం' వస్తుందా? అంట!"

"అసలు విషయం చెప్పండి సార్! నా బి.ఎ. చదువులో ఈ ల్యూకోడర్మాలూ, గీకోడర్మాల గురించి చదువుకోలేదు.. ఏదో తెలుగు లిటరేచర్ కాస్త, హిస్టరీ పాలిటిక్స్ కాస్తా చదువుకున్నా...."

"ల్యూకోడర్మా అంటే 'బొల్లి'. తెలుగులో దాని శాస్త్రీయనామం 'శ్వేత కుష్టు' అంటారు - అదన్నమాట!"

"అదయితే ఏమిటంటా!?"

'ఏమిటంటా అంటే ఏం జెప్పనే దుర్గా... ల్యూకో డెర్మాకు యునానీ వైద్యంలో మాంచి మందువుందట... అదే - ఈ వ్యాసంలో సారాంశం. ఇప్పటికి చాలాకేసులు నయమయ్యేయట...."

"అయితే ఏంటండీ...మనకెవరికీ 'బొల్లి' లేదుగా!"

"ఛ!ఛ! నీ లైఫే వేస్టు... ఇలాంటి వ్యాసాల్లో ఎంత విజ్ఞానం వుంటుందీ, ఏం కథ...! నేను ఇన్నాళ్ళూ 'యునానీ' వైద్యాన్ని ఎంత నెగ్లెక్ట్ చేసేను...అదనుకుంటే దిగులేస్తూంది."

"దిగులుపడకండీ!వాటిమీద పుస్తకాలుంటాయి తెప్పించండి! అదేదో చైనా వైద్యం ఒకటి వుందిగా! 'ఆక్యుపంక్చరు' అనీ...అదీ మరచిపోకండి. వాటి మీద

పుస్తకాలుంటాయి, అవీ తెప్పించండి... అవన్నీ తెప్పించి మాపైన రుద్దండీ!!!" అన్నాను ఆవేశంతో - నా నరనరాల్లో పొంగుతున్న కోపానికి తెలుగు రూపం ఇస్తూ -

"ఏమిటే నీ ఆపసోపాలూ... ఈ నవీనకాలంలో అన్ని వైద్యాలూ ఎంత ప్రగతిని సాధిస్తోన్నాయి, ఏం కథా... అది ఏ వైద్యమైనా మానవాళి శ్రేయస్సుకేగా!" అన్నారాయన అయోమయంగా మొహం పెట్టీ.

మమ్మల్ని ఇక ఏ దేవుడూ రక్షించలేడన్న విషయం స్పష్టమైపోయింది నాకు... అలా నిలువు గుడ్లేసుకుని శూన్యంలోకి చూస్తుండిపోయాను.

(ఆంధ్రజ్యోతి దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక, 1990)